

Adventi hírmondó

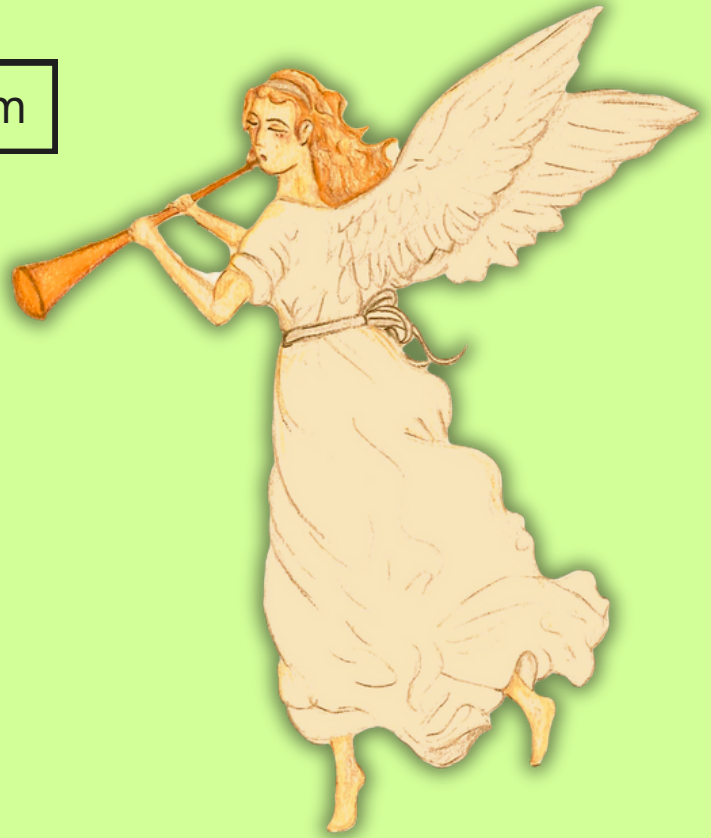
III. szám

Ünnepi különkiadás

Ady Endre Elméleti Líceum

ISSN 2501-4064

Adventi különlapszámmal jelentkezik
az **Ady Endre Elméleti Líceum**
folyóirata, a **Mi újság, Ady?**.
Hasábjain tehetséges diákjaink
ünnepváró gondolatait olvashatja
mindenki.

Fenesi Anna, 8. B

Grincs

A Kobak-hegy mögött, Kifalván, hol a szél is csak suttog,
Élt egy zöld, morcos lény, ki mindig csak morog.
Ő volt Grincs, a morcos, a karácsonyrontó,
Aki szerint minden ünnep csak túlzó.

Egy este, mikor már a madár se jár,
Egy csillogó csengő szólalt meg a fenyő alatt halkan.
A Grincs kimorgott: Mi ez? Már megint zaj! Már megint fény?
De belül valami mocorgott: Vajon tényleg ilyen vén vagyok én?

A gyerekek nevettek, körben táncoltak vidáman,
S a Grincs csak nézte őket onnan, a sűrű sötét árnyban.
S ahogy a kacagás egyre csak nőtt és szállt,
Érezte, hogy a szíve egyre többre vár.

Tényleg lehet, hogy az ünnep nem is rossz dolog?
Suttogta Grincs, s a szeme már nem volt olyan borongós.
Lassan közelebb lépett, kicsit feszengve, félve.
A gyerekek intették: „Gyere, Grincs, játssz velünk végre!”

Így hát Grincs azon az estén megtanulta szépen,
Hogy a karácsony nem csak csillogás, dísz és ékszer,
Hanem mosoly, játék, együttlét és szeretet,
Ami akkor is működik, ha zöld és csúnya vagy, esetleg kicsit ijedt.

Kelemen Kitti, 9. B

A tökéletes ajándék

Amikor meghallom a karácsonyi projektem partnerének a nevét a tanárnőtől, úgy érzem, elájulok. Próbálok érzelemmentesen magam elé bámulni, nehogy ő vagy bárki más megtudja, hogy még mindig szeretem.

Már pontosan eltelt 389 nap azóta, hogy utoljára Danival beszéltem. Régebben elválaszthatatlanok voltunk, rengeteg időt töltöttünk együtt, úgy éreztem, hogy vele bármit meg tudok beszélni. A barátságunk tökéletes volt, egészen addig, amíg megértettem, hogy ez részemről már több, mint barátság. S mikor elmondtam neki, mindennek vége lett. Most pedig ő lesz a partnerem a karácsonyi projektben.

Lassan elindulok felé, s próbálok nem túlgondolni, hogy mit mondjak, ezért gyorsan megszólalok.

– Szia! Tudom, hogy nem ez életed legszebb pillanata, viszont Babitsnál nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne készítsünk rendes munkát, ezért azt ajánlom, hogy tudjuk le minél hamarabb, és akkor ismét tehetsz úgy, mintha nem léteznék.

– Szerintem maradjunk bent órák után. Neked megfelel?

– Tökéletes.

– Szóval, milyen kérdőívet kell kitölteni?

– Egy karácsonyit. Az a címe, hogy *A tökéletes ajándék*. Gondolom, felteszünk egymásnak néhány kérdést, és a válaszaink elárulják, hogy mi lenne a tökéletes karácsonyi ajándék számunkra. A tanárnő elküldte a kérdéseket.

Ekkor Dani csendben előveszi a telefonját, és felteszi nekem az első kérdést, majd a másodikat, a harmadikat és így tovább. Automatikusan válaszolok mindenre, és közben próbálok békés maradni és nyugodt, elfogadni, hogy úgy tesz, mintha nem tudna rólam semmit. Az utolsó kérdésnél azonban valami megszakad, és váratlanul kitör belőlem.

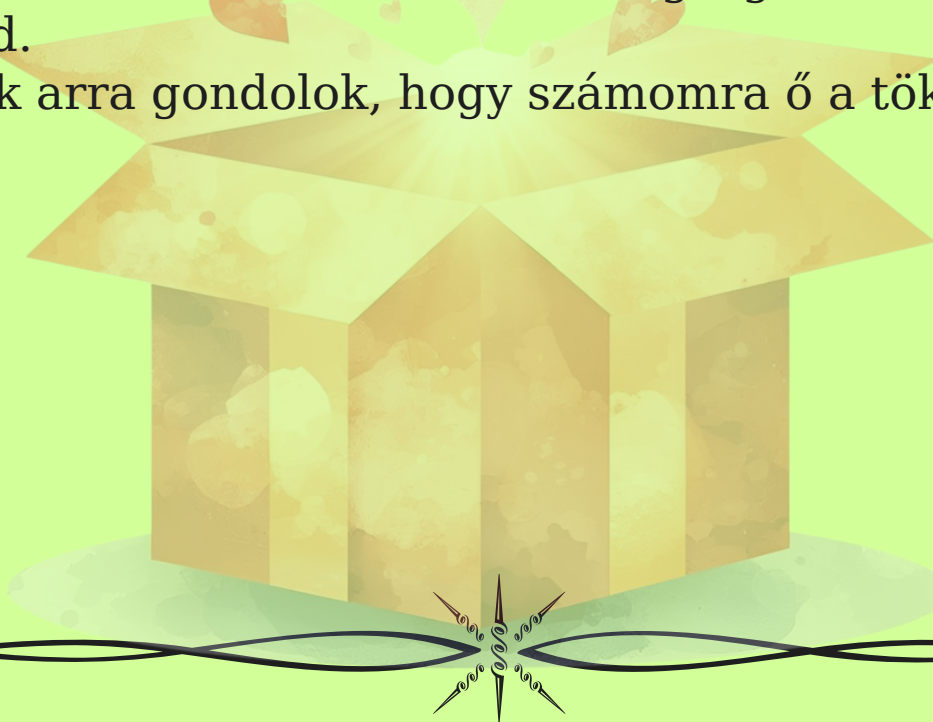
– Akkor mostantól örökre így fogsz velem bánni? Úgy teszel, mintha nem is ismernél, és közben semmilyen megbánást nem érzel?

Dani lassan emeli a fejét, göndör, barna hajtincsei között újra csillogni látom a szemét. Messze réved, az udvaron álló karácsonyfát csodálja, és közben halkan bevallja.

– Nem akartalak... Megrémültem, mert nem szerettem volna, hogy azt is elveszítsem, ami eddig volt közöttünk. Sajnálom. Egyre közelebb hajol, s már a lélegzetét is érzem az arcomon, a melegséget, ami belőle és ebből a karácsonyból árad.

Mindeközben csak arra gondolok, hogy számomra ő a tökéletes ajándék.

Gál Petra, 9. D

Karácsonyi csoda - részlet -

Végre lehullott a hó Aurora városára. Az utcákon a gyerekek vidáman futkároztak, szánkóval húzták egymást, hóembert készítettek a házuk elé, míg mások az év legnagyobb hógolyócsatáját vívták. A lassan táncoló hópelyhek között fahéj és karamellizált alma illata terjedt. Közeledett karácsony. Az utca egyik kirakatában egy egész mézeskalácsváros és egy hatalmas karácsonyfa hívogatta a vevőket. Catherine Ashwood sárkánycukrászdája mindenkinek a kedvenc helye volt. Varázslatos hangulata mindenkit mosolyra készített, aki csak belépett oda. Ebben a különleges hangulatú boltocskában éltem én is Gingerrel. Óvatosan megigazítom a karácsonyfán lévő hatalmas masnit, majd hátralépek, hogy megnézzem az eredményt. A kis sárkányom, akit pikkelyei miatt neveztem el Gingernek, a vállamra száll, és ő is méregetni kezdi a fát. Épp karácsonykor találtam meg szegénykét egy dobozban. Azóta együtt működtetjük a cukrászdát, ami mostanában az ünnepek miatt hatalmas forgalomnak örvend.

- Catthy, hiszen ez csodálatos! - szólal meg egy rekedtes, mély hang a hátam mögül. Rögtön felismerem, elmosolyodok, mert ő William, az első vásárlóm, aki a nyitás óta minden nap meglátogat egy forró csokira.

- Hallottad a hírt? - kérdezi az arckifejezésemet fürkészsze.

- Milyen hírt?

- George Emerson visszaköltözött a városba!

Hirtelen félrenyeltem, mert milliónyi fájdalmas emlék tört fel bennem, amiket gondosan elrejtettem magam elől is, így az első romantikus séta a tó körül, az első csók, a rengeteg nevetés, a forró ölelés, s a fájdalmas befejezés, hogy örökre elköltözik a városból. Ennek már hét éve.

- Jól vagy? - kérdezi tőlem Will, miközben aggódva figyel.

- Nem, de sajnos nincs időm arra, hogy rendbe tegyem magam - mondtam, miközben egy csoport diák özönlött a cukrászdába.

Gyorsan kiszolgálom a tömeget, akik elégedett pillantásokkal dicsérik az édességeket. Miután elmennek, fáradtan rogyok le a székre, kibontom a hajam, s ekkor nyílik az ajtó. George lép be rajta. Megváltozott. Világosbarna haja kissé megnőtt, magasabb és izmosabb lett, de a mélykék szeme még mindig úgy ragyog, mint a közeli tó tavasszal, ha rásüt a nap. Világosbarna kabátot, fekete nadrágot és elegáns cipőt visel.

- Miért jöttél vissza? - kérdezem meg tőle kíváncsian, miközben rettegek a választól.

- Rosszul kérdezel, inkább kiért? Catherine Ashwood, mióta elköltöztünk a szüleimmel, csak rád tudok gondolni, s elviseltem hét karácsonyt nélküled, de többet nem szeretnék. Átutaztam az egész országot, hogy visszajöjjen hozzád, reménykedve a csodában, hogy újrakezdhetnénk.

A szavak hallatán melegség árad szét a mellkasomban, és örülten mosolyogni kezdek. Elindulok felé, mentaillata van, mint régen, s ezernyi pillangó száll fel a gyomromban örömtáncot járva.

- Vártalak csendben, de meg kell ígérj valamit. Soha többé nem hagysz magamra. Nélküled hideg és üres volt a világ.

- Megígérem.

Mosolyogva nézünk a plafonra, ahol Ginger egy fagyöngyöt tartva felénk, vidáman kuncog.

Bimbó Boglárka, 9. D

Az elveszett bakancs

Egyszer volt, majd el is szállt.
A Mikulás többet nem is várt.
Megkérdezte Ágotát,
Hová tette bakancsát?
De a bakancs messze járt,
Árkon, bokron hegyen át.
Párját hátrahagyva ment tovább,
Addig, amíg a szem ellát.
S végül megtalálta párját,
s a karácsony varázsát.

Mayer Hanna, 5. B

Cseng a fény a hóbuckán,
Csillag ül a fenyő ágán.
Színes gömbök ringva néznek,
Békét s álmot őriznek a tájnak.

Névtelen

Advent éjszakája

Advent éjszakája csendben ránk hajol,
Gyertyák pici lángja tisztán felragyog.
Hópihe táncolva érkezik felénk,
Titkot őrizve a téli remény.

Ples Fruzsina, 5. B

Karácsonykor szerelmesnek lenni

Karácsonykor szerelmesnek lenni olyan, mintha habos sütit kóstolnál.
Nem tudod eldönteni, hogy ízlik-e, vagy csak létezése miatt érzed szépnek.
Elmélkedsz, hogy mi lehet benne? Mit érzel a bőre melegségén?
Talán a cukor, fahéj, csokoládé vagy ez az egész?
Majd hirtelen fordulatot vesz a világ, s a só csalfán néz rád.
Karácsonykor így tesz a szerelem,
Megrészegít illatával, s utána csalfán magára hagy a világgal.

Fahéjas lány

Karácsonyi villamosok

Estére tele a jármű,
A vezető éhes, a cukorka mű.
A fenyő lassan, békésen dülöngél
Rá Teri nénire, aki villamoson üldögél.
Barátnője, Mari néni, piacra készül,
De ettől a zenétől mindjárt kikészül.
Karácsonyi dalok ezek,
Miket a jónép ilyenkor szeret.
Azért vannak kivételek.
Ettől sír a gyerek, a testvére meg olykor nevet.
A testvéri szeretet itt is végtelen lehet.
Persze a bérletük érvénytelen.
Én csak ülök a karácsonyi villamoson, s nézek,
Hogy minek is vagyok ismét része.

Rossmann Zsuzsa, 5. A

Fenesi Anna, 8. B

